

Dagboken

När Asta kom hem hörde hon något märkligt från Sigges rum. Det lät som om Sigge läste något högt, och konstigt nog hade Asta hela tiden känslan av att hon visste precis vad han skulle säga härnäst.

– ”Jag är arg på Bea”, läste Sigge.

– ”Jag är arg på Bea”, härmade en annan röst.

Båda rösterna gnäggade av skratt. Det var Teddy. Sigges bästis. Om Sigge var jobbig på egen hand, var han tusen gånger värre när han skulle tuffa sig för Teddy.

Asta drog sig närmare dörren till Sigges rum. Fortfarande hade hennes hjärna inte riktigt hunnit koppla ihop ledtrådarna.

– Och lyssna här då, sa Sigge. ”Jag undrar om någon hittade Maj-Björn. Tänk om han (eller är det en hon?) sitter kvar där vid grinden.”

Han skrattade så att han tjöt. Teddy också. Maj-Björn, vad var det för namn?

Då klickade det till i Astas skalle och plötsligt förstod hon vad som hände. Det var Sigges röst som

läste, men orden var hennes egna. Dagboken! Sigge hade hittat hennes dagbok och läste ur den för Teddy!

Asta blev så arg att hon blev alldeles iskall. Det var en vanvettig ilska, alldeles för stor för hennes lilla kropp.

Hon slängde upp dörren till Sigges rum, stegade tvärs över golvet fram till sängen där Sigge halvlåg, ryckte dagboken ur hans händer och sedan boxade hon till honom. Det hårdaste hon kunde, rakt över munnen.

Teddy bara gapade. Sigge stirrade rakt in i Astas ögon, men sa inget.

Asta vände och med dagboken i handen stegade hon ut ur rummet och drämde igen dörren bakom sig.

– Vad är det med dig? skrek Sigge där inifrån. Du är ju helt galen!

Teddy fnissade osäkert.

– Vilken snyting, sa han.

